

Arrest

nr. 162 469 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een hoger beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nrs. 48 211 en 48 212 van 17 september 2010 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 8 juni 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 8 juni 2010 ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

NAAM: S., L. (R.R.: ...)

nationaliteit: Servie

geboren te Turiya op (...)1971

+ familie:

S. E. geboren te Tmovac op (...)1970

S. F. geboren te Turija op (...)1997

S. B. geboren te Turija op (...)2000

S. Z. geboren te Vranje op (...)2007

Verblijfplaats: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.09.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9-ter medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 25.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Servië."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de conclusie dd. 19.09.13 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2) (waar overigens de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat voormelde conclusie dateert van 25.07.12, hetgeen op zich reeds een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt!);

aangezien voormelde conclusie stelt dat " Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook bes/uiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden...

aangezien de bestreden beslissing echter stelt dat "Derhalve

3) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

aangezien deze twee overwegingen uiteraard haaks staan t.o.v. elkaar (enerzijds wel reëel risico anderzijds geen reëel risico!?) waardoor de conclusie dd. 19.09.13 van de arts-adviseur van DVZ uiteraard onmogelijk kan indienen als basis voor de bestreden beslissing;

aangezien het voorts onredelijk is om met deze ongegrondheidsbeslissing zo lang - ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 10.09.2010 - te wachten nu uit het verslag dd. 19.09.13 van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat deze zich voor zijn advies uitsluitend steunt op medische attesten van 2010!!;

Aangezien aldus huidige bestreden beslissing voorzover deze per impossibile al gegrond zou kunnen zijn - quod certe non - reeds véél eerder had kunnen worden genomen zodat verzoekers niet de mogelijkheid hadden gekregen om - zoals ze dit nu wel gekregen hebben - gedurende méér dan 3,5 jaar legaal te verblijven en hier volop te integreren waardoor het thans buiten verhouding is om van de ene dag op de andere hun verblijfsstatus in te trekken én hun - én vooral hun minderjarige kinderen - alle verdere kansen op ontwikkeling en ontplooiing in de Belgische maatschappij te ontnemen en dit spijs alle inspanningen dewelke terzake reeds door verzoekers geleverd werden;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 23.09.13 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoekers ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat de medische elementen aangehaald voor eerste verzoeker niet weerhouden konden worden omdat hoewel de aandoeningen kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, deze geen reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Servië. De motivering stelt verzoekers in staat te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar

zij menen dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen nu een verkeerde datum is vermeld van het advies van de arts-adviseur. Dergelijke kritiek is vooreerst niet van aard om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Het medisch advies van 19 september 2013 is onder gesloten omslag en samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers. Dit wordt niet betwist door verzoekers. De materiële misslag doet op generlei wijze afbreuk aan de zorgvuldigheid waarop de beslissing is genomen.

Verzoekers betogen verder dat de bestreden beslissing overwegingen bevat die tegenstrijdig zijn aan elkaar doordat enerzijds wordt vastgesteld dat er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en even verder het tegenovergestelde wordt geconcludeerd.

In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar het medisch advies het volgende gesteld:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Servië."

Vervolgens wordt het volgende geconcludeerd:

*"1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."*

Uit het woordje "of" blijkt dat de conclusie tweeledig is en dat slechts één van beide conclusies *in casu* van toepassing is. Uit de voorgaande overweging in de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de arts-adviseur vaststelde dat er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling en dat dus de tweede conclusie van toepassing is. Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden gevolgd waar zij menen dat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet wordt niet aangenomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door de arts-adviseur. Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet volgt ook dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Indien verzoekers over recentere medische attesten beschikken, zijn zij aldus gehouden deze over te maken. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die werden voorgelegd door eerste verzoeker. Dit wordt ook niet betwist. De arts-adviseur oordeelt op grond van de voorgelegde verslagen dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt om te reizen naar Servië en dat de aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Servië. Verzoekers tonen niet aan dat het oordeel onredelijk is doordat de arts-adviseur zijn oordeel vormde op de door eerste verzoeker voorgelegde medische stukken. Verzoekers kunnen de arts-adviseur niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met medische stukken van na 2010 terwijl zij die niet hebben voorgelegd. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet wijst er duidelijk op dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen te verstrekken met betrekking tot de ziekte. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt tevens dat de arts-adviseur, indien hij het nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken. De arts-adviseur is dit niet verplicht en kan op basis van de door verzoekers ingediende medische attesten een advies opstellen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel was over voldoende informatie te beschikken om zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling. Hij heeft op wettige wijze zijn advies geformuleerd op basis van de stukken van het medisch dossier. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekers betogen dat de beslissing onredelijk lang op zich liet wachten, merkt de Raad op dat zo het onderzoek en de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet binnen een redelijke termijn zou zijn geschied, dit dan nog niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden. Bovendien hebben verzoekers geen nadeel geleden onder de termijn dat de aanvraag werd onderzocht aangezien zij sinds 10 september 2010 in het bezit werden gesteld van een immatriculatieattest en bijgevolg over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikten.

Waar verzoekers wijzen op hun integratie merkt de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht op dat zij voor dit argument beroep kunnen doen op een andere procedure, met name kan de integratie het voorwerp uitmaken van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien verzoekers op grond van hun integratie menen tot een verblijf te moeten worden gemachtigd, kunnen zij daartoe de geëigende procedure volgen. De ontwikkeling en ontplooiing in de Belgische samenleving overstijgen de loutere medische analyse en vallen buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN